

SLADKÝ ŽIVOT

A man in a blue suit is adjusting a woman's necklace. The woman is wearing a gold lace dress. They are in a grand ballroom with a chandelier and ornate architecture.

Michelle Smartová
Popelčina
velká noc

 HARLEQUIN[®]

MICHELLE SMARTOVÁ

POPELČINA
VELKÁ NOC

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

toxický vztah... Módní výraz, jenž má často až bolestně konkrétní obsah. Knížky, které Vám měsíc co měsíc přináším a o kterých si tady měsíc co měsíc povídáme, jsou samozřejmě o lásce, ale naneštěstí právě láska, nebo její hodně pokřivená, nepěkně zparodována podoba je základem takového toxického vztahu. Někoho milujeme (nebo on nás) tak moc a tak divně, že mu ubližujeme... Tento měsíc Vám přináším řadu příběhů o takových „láskách“. Asi nejlepším příkladem je Jensen (Jak si Ital přál), která tak moc miluje svou nezodpovědnou a manipulativní matku, že kvůli tomu málem přijde o kariéru, práci i muže, který ji miluje doopravdy.

Není náhodou, že místem, kde umějí být vztahy nejjedovatější, je rodina. Ostatně: čtete Shakespeara, tam to všechno je. Kdyby se Romeo s Julií vykašlali na Monteky a Kapulety, kteří jim otravovali život, včas by utekli z Verony, usadili se třeba, já nevím, v Mantově, prožili by možná šťastný život a měli osm dětí. Ale to měl v jednom ze svých apokryfů už tuším Karel Čapek...

Takže je to paradoxně zase o lásce! Na překonání takové toxické lásky není třeba lásky méně (jak si to myslí například Jared v příběhu Napravený nepřítel), ale naopak více. Kdyby Hamlet Ofélii opravdu, a více, miloval, zapomněl by na tu svou trochu humpolácky spíchnutou pomstu, nechal to na „orgánech činných v trestním řízení“, a taky mohl prožít celý dlouhý život s milovanou ženou po boku...

Takže ač to na to na začátku nevypadalo, můžu končit stejně jako každý měsíc:

*S láskou
Váš Harlequin*

Michelle Smartová

**POPELČINA
VELKÁ NOC**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Cinderella's One-Night Baby

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Michelle Smart
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2613-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2614-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2615-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Hranice mezi malým královstvím Monte Cleure, Francií a Španělskem byla už několik generací více či méně otevřená. Za vrchol ostrahy se považovalo mávnutí pasem před znuděným policistou nebo, v poslední době, naskenování tváře. Protože se zákony království považovaly za ještě benevolentnější než monacké, bylo plné miliardářů, kteří hledali způsob, jak ukrýt svoje peníze před daňovým úřadem. Přitahovalo tak i ty nejbezohlednější – obchodníky s drogami, zbraněmi a lidmi. Ti všichni v Monte Cleure donedávna nacházeli ideální místo pro praní špinavých peněz.

Tento přístup k právu a pořádku ale skončil ve chvíli, kdy obecně nenáviděný vládce, král Dominic, zahynul při autonehodě a trůnu se neochotně ujala jeho sestra Catalina. Jedním z jejích prvních kroků bylo po korunovaci ostré zakročení proti zločincům, kteří její krásnou zemi využívali pro své nekalé podniky.

Kromě jiného to znamenalo i zpřísnění režimu na hranicích. Během několika měsíců od nástupu na trůn kontroly na hranicích zesílily a bylo zavedeno povinné přeškolování policistů. Všichni členové sboru podezřelí z korupce byli propuštěni a nahradili je noví rekruti. Jedním z nich byla i Gabrielle Bretonová.

Svoji práci i po roce milovala. Nebyla to sice cesta, kterou se v životě chtěla vydat, ale byla odhodlaná vytěžit z ní co nejvíce. Ani dva dny nebyly stejné. Většina její práce byla samozřejmě rutinní, ale občas se přece jen stalo něco zajímavého. Onoho dne například dostali hlášení, že v luxusním autě je náklad kokainu v hodnotě nejméně milionu euro, který se někdo chystá do království propašovat ze Španělska. V takových chvílích cítila opravdové vzrušení, které samozřejmě vždy pečlivě skrývala. Byla hrdá na svoji profesionalitu, díky níž ji její nadřízený nedávno doporučil, aby se ucházela o povýšení. Zatím to jen pečlivě zvažovala. Málokdy udělala něco bez rozmyslu.

Hlavní problém s tipem na luxusní vůz spočíval v tom, že podobná auta tvořila dobré tři čtvrtiny z těch, která denně přejížděla přes hraniční čáru. Naštěstí měli k dispozici i další, trochu podrobnější informace. Měl to být zbrusu nový model sportovního vozu známé značky a posádka se měla skládat z muže a ženy.

Ve chvíli, kdy jí do konce směny zbývala zhruba hodina, už se svými kolegy důkladně prohledala devět vozů. Tři z nich pro jistotu nechali zrentgenovat, ale ani tak v nich nenašli nic podezřelého. Když se tedy k hranicím přiblížil sportovní vůz nablýskaný tak, jako by právě vyjel z autosalonu, s mužem za volantem a ženou na sedadle spolujezdce, oba týmy se málem pohádaly o to, kdo si jej vezme na starost.

Vyhrála Gabrielle a bylo tedy na ní, aby převzala velení.

Mávnutím ruky nasměrovala řidiče vozu se španělskou poznávací značkou do odstavného pruhu, počkala, až zaparkuje, a pak mu pokynula, aby stáhl okénko.

Tmavovlasý, velice pohledný muž s hustým voussem ji bez odporu uposlechl.

„Pasy, prosím,“ pronesla zdvořile španělsky.

„Už mě máte v systému,“ odpověděl s náznakem netrpělivosti. „Mám tak právo používat při přechodu hranic jen rozpoznávání tváře.“

Byla si vcelku jistá, že jeho tvář už na displeji počítače viděla, to ale nemohlo ovlivnit zažitý postup. „Požádala jsem vás o pasy,“ zopakovala.

Sevřel čelist a podal jí pasy. „Je tu nějaký problém?“

Otevřela první z nich. „To brzy zjistíme, pane... Morato.“ Andrés Javier Morato. Španělský státní příslušník. Nedávno mu bylo třiatřicet.

Než Gabrielle otevřela druhý pas, podívala se na jeho spolucestující. Sophia Maribel Moratová. Španělská státní příslušnice. Třicet pět. „Jaký je účel vaší návštěvy Monte Cleure?“

„Proč se na to ptáte?“

„Je to součást mé práce, pane.“

Rty, které mohla popsat jen jako smyslné, se stáhly do nelibé čárky. „Vlastním tu několik nemovitostí a mám zde obchodní zájmy. Vložil jsem do vaší ekonomiky spoustu peněz.“

Odolala zívnutí. „Gratuluju. Účel vaší návštěvy?“

„Účelem této konkrétní návštěvy, slečno...“ Slovo *slečno* z jeho úst vyznělo pohrdavě, téměř jako urážka. „...je dnešní oslava v královském paláci. Jsem osobní přítel a host vaší panovnice.“

„Tak to máte štěstí.“ Nepochybovala, že na večírek královny Cataliny míří dobrá polovina lidí, kteří ten den překročili státní hranici. S radostí by dala půl světa za pozvánku, která by jí umožnila pobýt pod jednou střechou s ženou, kterou upřímně zbožňovala, ale protože to bylo stejně pravděpodobné jako to, že by jí zčistajasna narostla křídla, zachovala si nezaújatý a profesionální tón.

„Pokud mě chcete bezprostředně oslovovat, použijte slovo *madam*,“ ohradila se důstojně. „Máte

u sebe nebo ve svém vozidle nějaké nelegální drogy v libovolném množství či jiné zboží, jehož dovoz je v rozporu se zákony Monte Cleure?“

Podíval se na ni, jako by se ho ptala, jestli si dává k snídani zlaté rybky přímo z akvária. „Ne,“ odvětil stroze. „Nemám u sebe nic nelegálního ani nic, co bych musel deklarovat. Můžeme pokračovat? Už teď máme zpoždění. Za dvacet minut má do mého bytu přijít tým lidí, aby mě se Sophií připravili na královnin večírek.“

„Obávám se, že ještě nejsme hotovi, pane, a ani další zmínka o královně tento proces nijak neurychlí. Vystupte prosím z vozu. Oba dva.“

Upřeně se na ni zahleděl. „Víte, kdo jsem?“

Ach jo, zase ta stará známá fráze. Slýchala ji stejně často jako zmínky o tom, kolik kdo vložil peněz do ekonomiky království. „Nepochybně jste velmi důležitá osoba, pane, ale mám svoje povinnosti a potřebuju, abyste spolupracoval.“

Žena, která zatím jen tiše sledovala jejich rozhovor, poklepala muži na zápěstí rukou ozdobenou zásnubním prstenem s velkým diamantem a tlustým snubním prstenem. Pokývla hlavou a stiskla tlačítko na dveřích. Ty se neotevřely jako u běžného vozu, ale zvedly nad střechu jako u kosmické lodi z vědecko-fantastického filmu.

S povzdechem poslechl a vystoupil. Gabrielle zjistila, že před ní stojí neuvěřitelně vysoký, svalnatý muž. Jeho žena byla mnohem drobnější, jen o pár centimetrů vyšší než ona, díky vysokým podpatkům ale působila téměř sošně.

„Postavte se za čáru, prosím.“ Ukázala, kde mají počkat. Bylo to jen pár kroků od zaparkovaného vozu.

Sophii to nemusela opakovat, Andrés ale zkrřížil ruce na široké hrudi a pod černou košilí se mu napnuly prsní svaly. Rukávy měl vyhrnuté až

k loktům, takže bylo vidět tetování na levém předloktí. Na první pohled kupodivu působilo vcelku vkusně. „Proč?“

„Musíme prohledat vaše auto a předpisy nám nedovolují zahájit prohlídku, dokud se nepostavíte za čáru.“ Ukázala na své dva kolegy a policejního psa, kteří zatím jen trpělivě čekali na její pokyny.

Pohlednou tvář mu zkřivilo nepředstírané rozhořčení. „Jak dlouho to celé bude trvat?“

„Tak dlouho, jak bude třeba.“

„Potřebuju, abyste to urychlili.“

„Obávám se, že vaše přítelkyně a naše královna nemá ráda, když obcházíme předpisy. Teď se postavte za tu čáru, pane.“

Chvilku myslela, že vybuchne zlostí. Před rokem by ji možná zastrašilo, kdyby na ni hleděl muž dvakrát větší než ona s takovou arogancí a záští. Dovedla vcelku přesně odhadnout, co si právě myslí. „*Nikdo Andrésu Moratovi nebude rozkazovat, co má dělat! Prohledávání aut je pro sprostý plebs, ne pro někoho tak důležitého, jako jsem já!*“

„Marníte svůj vlastní čas,“ připomněla mu ochotně.

Na patricijském nose se zachvělo chřípí a čelist se sevřela tak silně, až na ní naběhly svaly. Pak ale hněv ovládl a udělal tři kroky zpět. Zpražil ji pohledem, který říkal: „*Za tohle mi zaplatíte.*“

„Děkuju za spolupráci, pane,“ poznamenala nezúčastněně.

„Jestli mi v tom autě něco poškodíte, zaplatíte opravu!“ vyprskl.

„Nebojte, pane, díky penězům, které vkládáte do naší ekonomiky, si to naše země jistě může dovolit.“

Jen vytřeštil oči na drobnou ženu, která ho zdvořile šikanovala a používala proti němu jeho vlastní slova. Cítil, jak v něm znovu bublá vztek, který mu

už dobrý týden svíral útroby. „Co doufáte, že najdete?“

Místo odpovědi si navlékla latexové rukavice a předstírala, že ho neslyší.

Nebyl zvyklý, aby ho někdo tak okatě přehlížel, natož aby mu poroučel. Všichni, s výjimkou členů rodiny, se mu vždy bez odporu podřizovali. Jen kvůli sestře se ráno vykulil z postele, místo aby dohnal spánek, o který jej minulý týden připravila zpráva, jež otřásla základy jeho světa. Rozhodně se teď nechtěl seznamovat se stovkami lidí.

Jeho dobrý přítel a obchodní partner, královnin manžel, by jistě pochopil, kdyby svoji účast zrušil, Sophia by se na něj ale mračila až do Vánoc. Na dnešek se dlouho těšila, proto jí nechtěl kazit radost a snažil se před ní špatnou náladu skrývat. Myslel si, že se mu to vcelku dařilo, přinejmenším do chvíle, kdy jeho vrtulník přistál v Barceloně a on usedl za volant své zbrusu nové hračky.

Sotva si Sophia zapnula bezpečnostní pás, otočila se k němu a prohodila: „Nemusíme na tu slavnost jít, jestli nechceš.“

Zamračil se na ni. „To jsi mi ale mohla říct, než jsme odjeli ze Sevilly.“

„Doufala jsem, že se ti zlepší nálada. Neviděla jsem tě dobrý měsíc. Mohl bys aspoň předstírat, jak jsi rád, že se mnou můžeš strávit trochu času.“

Mlčky zařadil rychlost a od té chvíle ignoroval všechny sestřiny pokusy o konverzaci. Provoz byl hustý a kolony vozů na dálnici se zastavovaly a rozjížděly, jak se jim zachtělo. Odmítaly se na jeho příkaz rozestoupit jako Rudé moře před Mojžíšem, což jen přispívalo k jeho mrzuté náladě.

Naděje, že by se mu nálada zlepšila za volantem, se brzy ukázala jako marná. Mrzelo ho, že helikoptérou neletěl až do Monte Cleure. Touto dobou by už byl ve svém apartmá a myslel na to, že ho co nevidět

bude muset opustit a pak na slavnosti předstírat, jak se baví. Místo toho teď musel jednat s byrokratkou na hranicích.

Když na ni znovu promluvil, sršela z jeho hlasu třaskavá ironie. „Co vlastně hledáte? Drogy? Padělané kabelky? Vrh vzácných štěňat?“

„Pokud najdu štěňata, pane, osobně na vás použiju tohle.“ Poklepala na pouzdro zavěšené na opasku. Z výrazu její tváře nebylo poznat, jestli žertuje.

„To je pistole nebo taser?“ zeptala se Sophia, která se tak poprvé zapojila do rozhovoru.

„Taser.“

„Mohla bych ho na něj použít i já?“

„Kdyby to bylo na mém uvážení, pak asi ano, ale obávám se, že je to proti předpisům.“ Přikrčila se a projela dlaní pod blatníkem.

„To je škoda,“ poznamenala zamyšleně Sophia.

Dál zkoumala blatník a přes rameno k ní prohodila: „Myslím, že pokud trochu prohledáte internet, můžete si snadno pořídit vlastní. Pokud si nejste jistá, jak ho použít... stačí jednoduše zamířit a stisknout.“

Sophia se pousmála. „Určitě si to zapamatuju, až mě zas bude příště ztrapňovat svým vytahováním.“

Gabriellina tvář zůstala bez výrazu. „K tomu se nemůžu vyjadřovat.“

Andrés se na ně podíval a teprve teď, když z něj zlost alespoň trochu vyprchala, si uvědomil, že se choval zbytečně hrubě. Celý den si na sestře vyléval špatnou náladu a teď se navíc choval jako namyšlený moula. Musel připustit, že ačkoli je úřednice byrokratická a panovačná, dělá jen svoji práci.

Zhluboka se nadechl, zvedl ruce a pokusil se nahladit smířlivější výraz. „Dobře, dobře, už jsem to pochopil. Chovám se jako trouba, který si zaslouží dostat taserem.“

Policistka, která mezitím přešla k dalšímu blatníku, se poprvé téměř usmála. Všiml si, že její rty jsou

jen o vlásek od toho, aby se v porovnání se zbytkem tváře zdály příliš velké. Kdyby nebyly v přirozené vzdálenosti pod trochu zploštělým nosem, soudil by, že si je nechala uměle zvětšit.

Působila zajímavě. Ještě zajímavější bylo, že na ní neviděl ani špetku mejkapu, zato na pravé lícní kosti šmouhu od oleje. Mírně zvlněné tmavohnědé vlasy měla stažené do culíku, jaký u žen viděl naposledy v dětství. Zamrzelo ho, že nedovede odhadnout, co se skrývá pod přísnou uniformou složenou z tmavomodré košile, kalhot a naleštěných pracovních bot s ocelovou špičkou.

V kapse mu zavibroval telefon. Pohled na displej mu prozradil, že volá jeho právník. Hovor, který od něj očekával, mohl buď zaplašit temnotu z jeho duše, nebo ho do ní ještě více ponořit. Zapomněl na zajímavou tvář a nevýraznou postavu drobné polkicistky, ustoupil od Sophie a přijal hovor.

I když se jí Gabrielle nedala zastrašit, přece jen se jí ulevilo, když se k ní otočil zády a poodešel, aby měl při telefonování soukromí. Po chvilce usoudila, že ten muž nepůsobí ani tak výhruzně, jako spíše... znepokojivě. Jeho manželka ale byla pravý opakem a rychle se s ní pokusila navázat hovor. Během chvilky jí povyprávěla všechno o butiku, který vlastní a pro který navrhuje vlastní modely. Vysvětlily se tak nádherné vzdušné šaty, ve kterých byla oblečená. Tvrdila, že se jí ze Sevilly nechtělo odjíždět, ale protože šlo o večírek s královskou rodinou, nemohla odmítnout.

Gabrielle v duchu připustila, že je poměrně vzácné, aby někdo, jemuž podrobuje drahé auto prohlídce, byl tak přátelský a povídavý. Obvykle se cestující chovali spíše jako její manžel a trucovali jak malé děti.

Na malé děti už byla odbornice. I když sebou tloukly o zemi v záchvatu vzteku, protože někdo měl

tu drzost něco jim zakázat, dovedla s nimi vyjít snáze než s privilegovanými miliardáři bez rozdílu pohlaví. Už dlouho předtím, než se dala k pohraniční službě, pochopila, že se bohatí považují za zákon.

Miliardářka Sophia Moratová tak představovala osvěžující změnu. Gabrielle jí záviděla lehkost a, popravdě řečeno, bylo by snadné závidět jí všechno... snad s výjimkou jejího arogantního manžela. Představila si, že by musela denně snášet jeho hrubé a povýšené chování. Nepochybovala, že by takové utrpení nedovedl zmírnit ani pohled na jeho postavu řeckého boha.

Musela ale upřímně uznat, že je opravdu nádherný. Když vrátil telefon do kapsy a vrátil se ke své ženě, musela se nutit, aby na něj netřeštila oči. Nebylo by to profesionální, navíc byl ženatý. Ze všech sil se soustředila na ohledávání kapoty auta.

„Tak jak vám to jde?“ zeptal se jí mnohem mírnějším tónem.

„Zatím dobře.“

„Myslíte, že to bude trvat ještě dlouho?“

Tentokrát už se na něm neprojevovaly žádné známky netrpělivosti. Nevěděla, čeho se jeho hovor týkal, ale rozhodně na něj měl kladný vliv.

Možná ztratil miliardu eur a zrovna se dozvěděl, že ji našli zapadlou za pohovkou. Vzpomněla si, jak nedávno založila deset montecleurských tolarů, a když je pak našla v zadní kapse džínsů, chtělo se jí zpívat.

„Záleží na tom, jestli něco najdeme.“ Čím déle pokračovala v pátrání, tím více se jí chtělo celou akci zrušit a nechat ty dva pokračovat v cestě. Vsadila by svůj plat, že ve voze není nic nelegálního. Gizmo, policejní pes, o něj nejevil ani špetku zájmu. Měla ale práci, ve které bylo zakázáno dělat kompromisy, a chtěla proto prohlídku dokončit s požadovanou důkladností.

Skončila s kapotou a otevřela malý zavazadelník.

Byla v něm jen povinná sada pro případ poruchy a lékárníčka. Gizmo ho důkladně očichal, ale ani teď neprojevil žádný zájem. Potlačila povzdechnutí, opatrně zvedla luxusní koberec v kufru a otevřela poklop pod ním. Nacvičeným pohybem vytáhla rezervní pneumatiku.

„Nechávají nejmenšího člena týmu dělat těžkou práci?“ poznamenal zpoza jejích zad Andrés.

Hodila po něm pohledem. Ruce měl volně založené na hrudi, na tváři mu pohrával náznak úsměvu, husté černé obočí měl tázavě srašťené. „Jsem v lepší kondici, než vypadám.“

„To vidím.“

I když to byla jen bezvýznamná poznámka, cosi se jí zachvělo v útrobách.

„Posilujete?“

„Jen pokud považujete za posilování zvedání rezerv. Jako svobodná matka nemám na posilovnu čas.“ Netušila, proč se před ním zmínila, že má dítě.

Sophia se na ni překvapeně zadívala. „Vy máte dítě? Kolik mu je?“

Znovu se jí sevřel žaludek, i když věděla, že mluvit o Lucasovi s lidmi, se kterými se už nikdy nesetká, mu nemůže být nebezpečné. Čas sice zmírnil úzkost, která ji drtila v prvních měsících po jeho narození, ale úplně ji nevymazal. „Čtyři,“ odpověděla s nacvičeným klidem.

„Musela jste být mladá...“

„Devatenáct.“

„A jste svobodná matka?“

„Jen já a Lucas.“ Tak to i muselo zůstat. Bylo příliš nebezpečné uvažovat o jiném uspořádání.

„To pro vás musí být těžké.“

„Někdy.“

„Pomáhá vám někdo?“

„Matka, když může. Lucas bývá na víkend u ní a mého bratra. Všem to tak vyhovuje.“ Věděla, že až

se dnes vrátí do prázdného bytu, bude se jí po Luca-
sovi stýskat. Zavřela víko kufru a bezděky ho pohla-
dila. „Tady jsme hotoví.“ Gizmo nezareagoval ani na
rezervní pneumatiku. Auto bylo čisté.

„Můžeme tedy jet?“ zeptal se Andrés.

„Až zkontrolujete, zda jsme vám náhodou nepo-
škodili vozidlo, a podepíšete formulář.“

Okamžitě překročil žlutou čáru, přistoupil k ní
a podíval se na hodinky.

Nedovedla odolat a rádoby nevinně se optala:
„Máte snad naspěch, pane?“

Znovu na ni soustředil pohled. Po celou dobu, kdy
zkoumala vůz, byla její tvář bezvýrazná, teď se ale
zdálo, že mu v očích jiskří pobavení. Svraštil obočí
a s předstíranou vážností odvětil: „Očekávají nás
v paláci na oslavě královniných narozenin.“

Tmavohnědé oči se jí rozšířily v předstíraném pře-
kvapení. „Měl jste to zmínit.“ S úsměvem ukázala na
kamennou budovu, v níž sídlily kanceláře hraniční
policie. „Vyřídím to co nejrychleji. Začnu vyplňovat
formulář. Pokud najdete nějaké poškození, vyfoťte
ho. Pokud žádné není, budu potřebovat jen váš pod-
pis a... Jste v pořádku, slečno?“

Andrésovi chvílku trvalo, než si uvědomil, že se
její pozornost zaměřila na Sophii. Sledoval její po-
hled a spatřil svoji sestru, jak si zakrývá ústa rukou.

„Je mi špatně,“ zamumlala Sophia a předklonila
se. „Kde je toaleta?“

Gabrielle se jí ihned ujala a odvedla ji do admi-
nistrativní budovy. Andrés jen zmateně sledoval, jak
obě mizí za dveřmi. Jeho sestra se až do této chvíle
zdála naprosto normální, a teď bez jakéhokoli varo-
vání prohlásila, že se jí chce zvracet. Rozhodl se ji
zanechat v péči policistů a zkontroloval vůz. Po dů-
kladné prohlídce vešel do budovy a našel Gabrielle
za stolem u počítače.

„Žádné poškození,“ potvrdil. „Jak je Sophii?“